

Άννα Κουμπάνου

Τη μέρα που σπάσαμε τον κόσμο

Το Κλαμπ των Χαμένων – Βιβλίο 1

1

ΑΝ ΑΝΑΖΗΤΟΥΣΕΣ τους χαμένους του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου, θα τους έβρισκες σκορπισμένους εδώ κι εκεί.

Τον έναν θα τον έβλεπες στο πλάι του γηπέδου να παρακολουθεί το ματς και να κάνει τσ τσ, γιατί, παρόλο που ποτέ δεν έμπαινε στο παιχνίδι –για να είμαστε ειλικρινείς, όχι ποτέ, μια φορά το είχε κάνει, όταν στην τρίτη δημοτικού ο γυμναστής τον απείλησε ότι, αν δεν παίξει, να την ξεχάσει τη Μαθηματική Ολυμπιάδα και αυτός ο χαμένος το 'χαψε–, τα στατιστικά του ποδοσφαίρου τον απασχολούσαν, τον απασχολούσαν πολύ. 'Ντάξει, βέβαια τότε ήταν μαθητής του δημοτικού. Στα δώδεκα όλα τα πιστεύεις. Στα δεκατρία τέρμα η κοροϊδία και πάμε για άλλα, έτσι; Έτσι.

Παρακολουθούσε λοιπόν και έλεγε τσ τσ και σκεφτόταν ότι, αν τον έκαναν προπονητή –όπως θα έπρεπε να τον κάνουν όλες οι ομάδες και όλα τα πρωταθλήματα αυτού του κόσμου–, θα μπορούσε να τους εξηγήσει πολύ απλά ότι ο Μάνος Αναγνωστόπουλος με τίποτα δεν έκανε για επίθεση, γιατί δεν είχε καθόλου καλό σουτ, και να

μην παίρνει ο νους του αέρα και πανηγυρίζει σαν τον Μέσι γιατί μόνο για άμυνα έκανε, άντε το πολύ εκεί στη μέση του γηπέδου. Χα, βρήκε το αστείο του πολύ νόστιμο. Η πικρή αλήθεια όμως ήταν ότι τη γνώμη του δεν του τη ζήτησαν ποτέ και γι' αυτό παρακολουθούσε στοχαστικά κρατώντας από τη μια ένα τεράστιο σάντουιτς και από την άλλη σημειώσεις στο μυαλό του. Και τώρα θα μου πείτε: στο μυαλό του; Ναι, στο μυαλό του. Ότι γραφόταν σ' εκείνο το μυαλό δεν ξεγραφόταν ποτέ ούτε με σφουγγάρι ούτε με λείζερ. Αυτό ήταν ξεκάθαρο. Και ορίστε ακόμα ένα γκολ που χάνει ο Αναγνωστόπουλος.

«Έλα, ρε Μάνο, πού έμαθες μπάλα;» του ξέφυγε, αλλά ευτυχώς δεν τον άκουσε κανείς, ούτε το κορίτσι που βρισκόταν απέναντι, κάτω από το κυπαρίσσι και μερικά μέτρα από το τέρμα, αναζητώντας κάτι.

Μα ποια ήταν επιτέλους; Πρώτη φορά την έβλεπε. Έψαξε στα βάθη της μνήμης του, σε όλα του τα δεφτέρια. Δεν την είχε πουθενά καταχωρισμένη. Χμ.

Έλα, ρε Ντίνε, σοβαρέψου, είπε μετά σε εκείνο το δυνατό μυαλό, το πιο δυνατό από όλα, που τύγχανε να είναι και δικό του. Δε βρισκόταν εκεί στην άκρη του γηπέδου μόνο για τα στατιστικά του ματς. Τα μαθηματικά ήταν ένα μπόνους στην όλη υπόθεση. Όχι, ήταν εκεί γιατί εδώ και λίγο καιρό είχε παρατηρήσει κάτι ανεξήγητο. Κάθε μέρα, στις δώδεκα και δώδεκα ακριβώς, έβλεπε ένα φως να τρεμοπαιζει, άλλοτε με ένταση και άλλοτε πιο αχνά, ανάμεσα στο κυπαρίσσι και στο δεξί

δοκάρι. Ο Ντίνος δεν είχε καταφέρει ακόμα να ξεδιαλύνει από πού ερχόταν το φως και γιατί αναβόσβηνε σε εκείνο ακριβώς το σημείο, αλλά δεν είχε και σκοπό να τα παρατήσει, γιατί στο σύμπαν όλα άξιζαν και μπορούσαν να έχουν μια εξήγηση και ο Ντίνος Λούλης θα την έβρισκε χωρίς αμφιβολία, ακόμα και αν χρειαζόταν να λύνει μαθηματικές εξισώσεις για πάντα, ακόμα και αν ήταν το τελευταίο πράγμα που θα έκανε, ακόμα κι αν δεν υπήρχε αύριο. Αυτό ήταν το μότο του και αυτή ήταν η αρχή του. Και με αυτή τη σκέψη χτύπησε τον δεξιό κρόταφο του με τον δείκτη του δεξιού χεριού του. Ο Ντίνος Λούλης ήταν πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του. Και ποιος δε θα ήταν δηλαδή με τέτοιον εαυτό;

* * *

Ο άλλος χαμένος, ο Αντώνης Χρυσός, βρισκόταν πολύ μακριά από το γήπεδο, χωμένος μέσα στη βιβλιοθήκη, χωρίς φίλους, χωρίς παρέα καμιά, κρατώντας λεπτομερείς σημειώσεις σε ένα κομμάτι χαρτί που δίπλωνε και ξεδίπλωνε, που τσαλάκωνε και έσπρωχνε βαθιά σε μια από τις τσέπες του, ενώ τα χέρια του ήταν γεμάτα μαύρα μελάνια και τα μάτια του τονισμένα με μαύρο μολύβι, γιατί ήταν ροκ και μέταλ και δε σήκωνε πολλά πολλά, ιδίως όταν έγραφε μαύρους στίχους για τη μαύρη ζωή που κάνουν αυτοί που είναι ροκ και μέταλ, χέβι μέταλ δηλαδή. Τώρα κάποιος θα μπορούσε να ρωτήσει: «Ντάξει, ροκ και τέτοια, αλλά τι έκανε στη βιβλιοθή-

κη;». 'Ντάξει, θα σου πω. Ο Αντώνης ήταν στη βιβλιοθήκη, γιατί:

Πρώτον, δεν είχε ανάγκη κανέναν μα κανέναν, γιατί εκείνος έβλεπε ξεκάθαρα τη ζωή την άδικη και κανέναν άλλος.

Δεύτερον, ήθελε να βρει την ησυχία του – και στο σπίτι του σπάνια την έβρισκε. Ο πατέρας του τραγουδούσε, η μητέρα του χόρευε και οι δυο μαζί του έτριβαν την επιτυχία τους στη μούρη.

Τρίτον, ήταν αλλεργικός στη σκόνη, αλλά αυτό δε θα το έλεγε πουθενά ή το πολύ πολύ να το έλεγε σε κάποιο κορίτσι, αν ήθελε να του πιάσει κουβέντα.

Τέταρτον... Δεν έχει τέταρτο. Αυτά είναι όλα κι όλα. Αυτά!

Όταν λέμε βέβαια ησυχία, δεν εννοούμε ακριβώς ησυχία. Ο Αντώνης φορούσε ακουστικά και άκουγε τα αγαπημένα του τραγούδια, εκείνα τα μαύρα και τα μέταλ που μιλούσαν για σκοτεινούς ουρανούς και δυσοίωνα μέλλοντα, και κουνούσε το κεφάλι πέρα δώθε, δηλαδή δεν το κουνούσε αυτός, από μόνο του κουνιόταν και κάποιες στιγμές ήταν έτοιμο να εκτιναχθεί. 3, 2, 1! Εκτόξευση! Τα ρούχα του, εξίσου μαύρα και σκοτεινά, έδειχναν ότι δεν είχε όρεξη για πολλά πολλά. Οι περισσότεροι πίστευαν ότι βρισκόταν στη βιβλιοθήκη γιατί είχε κάνει κάποια ζημιά και ήταν υπό επιτήρηση, αλλά η αλή-

θεια είναι ότι ποτέ δεν μπλεκόταν σε καβγάδες και ούτε έβγαινε έξω, εκτός κι αν ήταν υποχρεωμένος να πάει σε κάποια συναυλία του πατέρα του και να μοιράζει εδώ και εκεί χαμόγελα, σε ανθρώπους και σε κάμερες, περήφανος γιος.

* * *

Ακριβώς κάτω από τη βιβλιοθήκη και κάτω από το κτίριο του ισογείου βρισκόταν ο τρίτος χαμένος. Τώρα θα μου πεις τι έκανε στο υπόγειο και γιατί ήταν χαμένος. Και τι μπορεί να κάνει τέλος πάντων στο υπόγειο του σχολείου ένας μαθητής της πρώτης γυμνασίου; Θα σου πω. Στο υπόγειο ήταν η αποθήκη του σχολείου, εκεί όπου υπήρχαν ένα εκατομμύριο μικρά και μεγάλα κουτιά, κούτες και κάσες, γιατί το σχολείο μέχρι πρόσφατα ήταν μουσείο και αυτό σήμαινε ότι πολλά εκθέματα βρίσκονταν ακόμη εκεί και περίμεναν αξιολόγηση για να μεταφερθούν στην κεντρική πτέρυγα του κεντρικού μουσείου, που βρισκόταν στο κέντρο της πόλης.

Τι κάνει λοιπόν ένας χαμένος σε ένα υπόγειο σε μια αποθήκη σε ένα σχολείο που ήταν πρώην μουσείο; Λοιπόν, ο χαμένος για τον οποίο μιλάμε επιδεικνυε αυτό που λέμε παραβατική συμπεριφορά. Και τις πρώτες μέρες λειτουργίας του σχολείου αυτός ο χαμένος αποπειράθηκε να το κάψει και μάλιστα αποφάσισε να ξεκινήσει από την αποθήκη. Ο λόγος; Ο επίσημος λόγος που

δόθηκε στη δημοσιότητα ήταν ότι δεν του άρεσε η μετακίνησή του από το προηγούμενό του σχολείο, στο οποίο πάλι είχε επιδείξει παραβατική συμπεριφορά, αλλά που το ένιωθε σαν δικό του και γι' αυτό εκείνο δεν προσπάθησε ποτέ να το κάψει, μόνο να το πλημμυρίσει. Αυτά.

Τις πρώτες μέρες στο καινούριο σχολείο έγινε η απόπειρα. Πήρε σπίρτα από το σπίτι και μάζεψε χαρτιά και πριονίδια από τις κούτες και έφτιαξε μια μικρή φωτιά, την οποία ήθελε πρώτα να απολαύσει –κάτι σαν κατασκήνωση δηλαδή–, αλλά μετά τα πράγματα ξέφυγαν και ευτυχώς οι υπόλοιποι πήραν είδηση πριν η φωτιά γίνει από μικρή μεγάλη. Όταν την έσβησαν και τον ρώτησαν πώς κατάφερε να μπει στην αποθήκη, ο χαμένος είπε ότι άνοιξε την κλειδαριά με έναν τρόπο που είχε δει στην τηλεόραση, πράγμα που σαφώς δεν ήταν αλήθεια, αλλά κανένας δε σκέφτηκε να επιμείνει ούτε να ελέγξει το χαλαρό παραθυράκι στο κάτω μέρος της κεντρικής πόρτας, γιατί όλα τα περίμεναν από εκείνον – και κυρίως η μητέρα του.

Ο τρίτος χαμένος λοιπόν είχε μπει στην αποθήκη από το κάτω παραθυράκι της παλιάς πόρτας, που μπορούσε να ανοίξει ο οποιοσδήποτε, ακόμα και ο αέρας, με ένα ελαφρύ σπρωξιματάκι. Όταν τον βρήκαν λιπόθυμο και καπνιστό σαν ζαμπόν ιβηρικό, οι πυροσβέστες τον ρώτησαν γιατί δεν είχε βγει έξω –μπορεί και να πέθαινε εκεί μέσα– και εκείνος μουρμούρισε ένα «μπα, γιατί, αφού,

δεν» και τίποτε άλλο. Η μητέρα του έμεινε άφωνη για λίγο και αυτό ήταν άθλος από μόνο του.

Γι' αυτό που έκανε όμως τιμωρήθηκε πολύ αυστηρά και υποχρεώθηκε να μείνει χωρίς χαρτζιλίκι για έναν ολόκληρο μήνα, αλλά, όταν όλο αυτό τελείωσε και όλοι ξέχασαν τι είχε συμβεί, εκείνος άρχισε να ξανακάνει συχνές επισκέψεις στο υπόγειο και να περνά καλά και φίνα, μακριά από τα υπόλοιπα μη παραβατικά παιδιά και μακριά από το γραφείο της διευθύντριας του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου, της δόκτορος Μάρθας Αυγερινού και σεβαστής του μητέρας. Αυτά για τον Στέφανο Αυγερινό, αυτό τον θρύλο της παραβατικότητας και τον βιρτουόζο του σπέρτου. Αυτά.

* * *

Αυτοί ήταν οι τρεις χαμένοι της πρώτης γυμνασίου του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου, του καινούριου αυτού κοσμήματος της πόλης που εφαρμόζε όλες τις νέες μεθόδους παιδαγωγικής και πειθαρχίας. Η διευθύντριά του Μάρθα Αυγερινού ήταν απόλυτα σίγουρη ότι το σχολείο της θα γινόταν το καλύτερο της χώρας και γι' αυτό δήλωσε τη συμμετοχή του σε διαγωνισμό, για να πάρει και βραβείο. Πού να 'ξερε η έρμη ότι εκείνη ακριβώς τη μέρα της επιθεώρησης όλο το σχολείο, αλλά και ένα μέρος του Ανθόπυργου θα εξαφανίζονταν και γι' αυτό δε θα ευθυνόταν κανένας άλλος παρά το καμάρι της, το παλικάρι της, ο γιος της! Αλλά όλα

αυτά αργούν ακόμα. Κάντε λοιπόν υπομονή γιατί πρέπει σε αυτό το σημείο να εξηγήσω πώς οι χαμένοι από τρεις έγιναν τέσσερις.